

IGOR
PAVLOVIĆ

CRNI
ZODIJAK

Copyright © 2026, Igor Pavlović
Copyright © ovog izdanja 2026, LAGUNA

Mojoj Škorpiji...

„Ljudi nikada ne čine zlo sa toliko entuzijazma i doslednosti osim kada ga čine iz religijskih ubeđenja.“

Blez Paskal

„Ako nemaš snage da goriš i rasipaš svetlost, barem je ne zaklanjaj. Ono što će davati svetlo mora da izdrži izgaranje.“

Viktor Frankl

„Da biste odabrali između dva zla, morate da isprobate oba.“

Fransoa Morijak

Sadržaj

Prolog	11
Prva glava: KURVA VAVILONSKA.	15
Druga glava: OBEZGLAVLJENI LOPOV.	54
Treća glava: ČOVEK U KOMADIMA.	93
Četvrta glava: GREŠNIK.	137
Peta glava: UKLETI LJUBAVNICI.	181
Šesta glava: ŽAR-PTICA	215
Sedma glava: MAJKA BOLESTI I ZLO DETE . . .	260
Epilog	318
Reč autora.	321
<i>O autoru.</i>	327

PROLOG

28. jun 1914.

Sarajevo, Austrougarska monarhija

Bojati se smrti gore je nego umreti, setio se Senekine mudrosti.

Desnu ruku je lagano spustio ka pojasu. Vrhovi prstiju su bojažljivo napipali dršku poluatomatskog pištolja „brauning“, model FN-1910.

„Dobro je, nije mi ispao“, promrmeljao je za sebe, da bi potom krenuo da šara očima, želeći da se uveri da ga niko nije čuo.

Sokak je bio potpuno prazan.

Mladić je sedeo za klimavim, drvenim astalom jedne od stotinu sarajevskih kafana. Prstima, koji su do maločas dodirivali oružje, izvuče sat iz desnog džepa sakoa. Palcem iste ruke otvori poklopac.

Manja kazaljka se nalazila na pola puta između deset i jedanaest, dok je veća bila na broju osam.

„Deset i četrdeset... Kasno je“, zaključio je razočarano.

„Nikad nije kasno, jarane!“, uzviknu debeli kafedžija, stvorivši se iznenada pored zbunjenog mladića.

Mladićeva desna ruka je spustila sat na sto i mahinalno je posegla za brauningom, ali je istog trenutka zastala, jer je momak shvatio da gleda u vlasnika objekta u blizini Miljacke, za čijim je stolom seo, bežeći od policije.

„Za dobru kahvu nikad nije kasno!“, ponosno naglasi kafedžija, nastavljajući da fiksira mladića pogledom neukaljanim mišlju, očekujući da ovaj nešto izusti.

„Ja... ja bih samo čašu vode“, promuca mladić.

„Čašu vode?“, razočarano će kafedžija. „Jebo vaku mušteriju!“, dodade više za sebe. „Stiže voda“, reče i uđe u kafanu.

Mladić opet ostade sam.

Desnom rukom posegnu u unutrašnji džep sakoa, odakle izvuče papirni smotuljak. Obazrivo se osvrtao i nakon što se uverio da naokolo nema nikoga, poče lagano da rasklapa papirić, da bi se nakon par trenutaka kao hipnotisan zagledao u beli prah, koji je činio njegov tajanstveni sadržaj. Bojažljivo je krenuo kažiprstom ka njemu, ali njegovu radnju prekinuše tromi koraci kafedžije koji je nailazio. Desnim dlanom hitro poklopi papirić sa smrtonosnim prahom.

„Izvolte...“, neljubazno promumla kafedžija.

„Hvala“, odgovori mladić.

„Imam i svježih urmašica. Djeluješ kao da ti je potrebno malo šećera, jarane.“

„Nisam gladan... Samo bih da popijem čašu vode... Ako mogu?“

„More, more, prijatno ti bilo“, požele mu dosadni kafedžija i ponovo uđe u svoju kafanu.

Mladić uze smotuljak i njegov sadržaj istrese u čašu.

Beličasti prah se brzo rastvori u bezbojnoj tečnosti.

Ustade sa stolice. Bio je prilično nizak. Nije imao više od 18–19 godina. Nosio je belu košulju, crne pantalone i nekada-crni sako. Lepotu njegovih očiju i tamne guste kose kvarili su pomalo spljošten nos, izbačena donja vilica i jedva primetni brkovi. Podiže čašu na neki pomalo svečan i religiozan način i

fiksirajući je pogledom, usmeri je ka ustima. Imao je utisak da taj put od jedva pola aršina traje čitavu večnost. Najednom, kao da se seti nečega, prebaci čašu iz desne u levu ruku, pogleda u sunčano nebo, a potom se prekrsti. Oči mu se ovlažiše.

U tom trenutku pred njim prođe kolona od pet automobila. Mladić ispusti čašu.

Ona se odbi od stola, pade na zemlju, polomivši se u paramparčad.

Panično je gledao čas u prolivenu tečnost, čas u kolonu automobila. Usne mu se gotovo trenutno razvukoše u osmeh, oči mu dobiše vučji izgled. Pomeri se od kafanskog stola, napravi pet koraka, koja su bila dovoljna da se uveri u ono što je odmah znao - nalazio se u slepoj ulici. Nasmeši se još jednom, gotovo satanski, a potom se zalepi za bočni zid obližnje kuće. Desnom rukom izvuče pištolj sa pojasa, repetiravši ga gotovo istog trenutka.

Kao što je i očekivao, kolona se ubrzo zaustavi, naletevši na visoku, kamenu ogradu obližnje kuće. Bili su udaljeni ne više od trideset metara.

Do njega su dopirali uglavnom muški glasovi, koji su na nemačkom jeziku, koliko je mogao da razazna, psovali. Razmišljao je da potrči ka njima, ali je strpljenje ipak preovladalo.

Još malo... Još samo malo, pomisli.

Kao odgovor na njegove misli kolona automobila krenu nazad.

Mladić se još više pribi uza zid kuće i još jače steže pištolj.

Najpre je pored njega lagano prošao poslednji automobil, u kome su se nalazili opštinski službenici. Potom se pojavi automobil krcat vojnicima Austrougarske monarhije. U trećem autu su se baškarile žene, vojvotkinjine družbenice. Naposljetku se pojaviše i poslednja dva vozila. U prvom su se nalazili šef policije i gradonačelnik Sarajeva, dok je u drugom sedeo prestolonaslednik Franc Ferdinand sa suprugom Sofijom.

Mladić napravi dva koraka ka drugom automobilu. Podiže pištolj.

Srce mu je tuklo kao ludo.

Prestolonaslednik se okrenu ka mladiću. Oči mu se ispune užasom.

Mladić pritisnu oroz.

Metak pogodi vojvodu u vrat.

Sofija vrisnu.

Mladić ispali i drugi metak, koji pogodi vojvotkinju u stomak. Ugleda vojnike kako iskaču iz automobila i trče ka njemu. Panično stade da pritiska oroz još nekoliko puta. Bio je siguran da je svaki metak pogodio prestolonaslednika u grudi, ali je takođe primetio da se rupe od metaka na žrtvinoj plavoj, svečanoj uniformi ne pune krvlju.

Nije imao puno vremena da razmišlja o toj činjenici jer istog časa na njega skočiše četiri vojnika.

Prvi mu ote prazan pištolj, drugi mu kolenom pritisnu leđa, preostala dvojica mu stegoše ruke.

Uspeo je malo da podigne glavu sa hladne kaldrme i da usmeri pogled ka automobilu u kome su se nalazila tela prestolonaslednika Franca Ferdinanda i vojvotkinje Sofije. Usne mu se razvukoše u pobedonosni osmeh.

On, devetnaestogodišnji Gavrilo Princip ispunio je svoju misiju.

PRVA GLAVA

KURVA VAVILONSKA

1. oktobar 1926.

Salzburg, Republika Austrija

Dugačkim hodnikom stoletnog zdanja odzvanjali su koraci dvaju osoba.

Prvi su pripadali bolničaru, koji je koračajući, zveckao velikom zarđalom alkom, na kojoj je bilo dvadesetak ključeva.

Osoba koja ga je u stopu pratila nosila je dugačak, crni ogrtač sa kapuljačom, koja joj je potpuno prekrivala lice. Čak i da je tajanstveni posetilac bio gologlav, u polumraku hodnika duševne bolnice ne bi mu se razaznale crte lica.

Došavši do poslednjih vrata, bolničar izdvoji sa alke veliki ključ, stavi ga u bravu i dva puta okrenu udesno.

„Izvolite!“, prozbori bolničar ljubazno, otvorivši masivna drvena vrata.

Čovek sa kapuljačom ćutke zakorači u prostoriju.

Bolničar za njim zaključa vrata.

Prostorija je bila veličine četiri sa tri, sa plafonom visine dobrih šest metara. Na istočnom zidu se nalazio prozor sa tri

gvozdene rešetke. Prozor je bio toliki da bi i bez rešetaka kroz njega eventualno mogli da se provuku mačka ili pacov. U sobi se nalazio krevet, sa uredno vojničkisloženom posteljnom, poluotvoreni ormar, mali sto sa stolicom, kao i otvor za obavljanje nužde, iz koga se širio neopisivi smrad. Sto je bio prenatrpan gomilom spisa.

Karl Viligut je sedeo za stolom, pomno proučavajući svoje beleške. Imao je šezdeset godina i bio je prilično visok i krupan. Tamnu, pomalo prosedu kosu terao je unazad. Videlo se da dosta pažnje posvećuje svojim dvoprstaškim brkovima. Nosio je belu košulju. Ugledavši svog posetioca, Karl odloži spise i hitro se pridiže. Imao je vojničko držanje.

Bleda mesečina je prodirala kroz rešetke.

Gost je lagano skinuo kapuljaču.

Karl je dobro napregao vid, trudeći se da prepozna svog gosta.

Mesečeva svetlost je obasjala ionako bledo lice dvadeset-sedmogodišnjeg princa Ernsta Ridigera fon Štaremberga Mlađeg, čineći ga još sablasnijim. Njegove neprirodno plave oči, u kombinaciji sa slabom, zalizanom kosom, činile su ga prilično jezivim. Bio je nešto niži i mnogo mršaviji od svog domaćina. I u njegovom držanju mogle su se приметiti godine vojničke obuke.

„Dugo vam je trebalo, prinče. Dve godine sam ovde, a ovo je vaša prva poseta“, konstatovao je gospodin Viligut, služeći se čistim bečkim akcentom.

„Žao mi je, gospodine Viligute, ali nije lako na sudu oboriti vašu dijagnozu!“, uzvratil Ernst, izvadivši papir iz nedara. „Nasilje u kući, pretnja ubistvom sopstvene supruge, ekscentrično ponašanje... Dijagnostikovane su vam šizofrenija i megalomanija, praćene psihozom i idejama o sopstvenoj veličini.“

„Pustite te seljačke trivijalnosti. Pretpostavljam da ste došli sa određenim razlogom, a to sigurno nije moj medicinski karton.“

„Imamo problem... U Beogradu.“

„A gde bi drugde?“, cinično će Karl.

„Uspešno smo eliminisali pisca... Svedoka... Pre sedam meseci.“

„U čemu je onda problem?“

„U njegovim beleškama. Nismo uspeli da ih pronađemo. Ili ih je vešto sakrio ili...“

„... Ili ih je poverio nekom bliskom.“

„Naši ljudi su na tragu osobi koja bi mogla da zna nešto više o tome.“

Gospodin Viligut napravi nekoliko koraka. Stavi ruke na leđa. Pogleda u prozor sa rešetkama. „Nemamo još mnogo vremena. On dolazi u Beograd četrnaestog novembra.“

„Uveravam vas da će sve biti odrađeno na vreme, gospodine Viligute.“

„Jeste li obavestili *njega*?“

„On me je i uputio kod vas.“

„Hmmm... Informišite me, Ernste. Ne bih voleo da ponovo prođu dve godine do vaše naredne posete.“

„Ako sve odradimo kako treba, neće biti potrebe ni za kakvim posetama.“

„Nadam se da ste u pravu, dragi moj prinče“, potvrdi Karl, sedajući na krevet. „Da li znate da sam svoju vojničku karijeru započeo kao poručnik u pešadijskom puku srpskog kralja Milana Obrenovića?“

„Poznato mi je samo da ste u Velikom ratu bili pukovnik u austrougarskoj vojsci i da ste dobili medalju za hrabrost, boreći se na južnom i istočnom frontu“, objasni Ernst, kroz smešak.

„Više puta sam krvario na Balkanu. Sad je očigledno red na vas“, reče Karl, stavivši princu ruku na rame. „Srećno vam bilo i... čuvajte se Srba.“

„Pih! Gomila razuzdanih, nepismenih primitivaca“, zareža Ernst sa određenom dozom gađenja.

„Grešite, dragi moj Ernste. To je jako... opasna nacija. Nemojte ih potcenjivati nijednog trenutka ili ćete skupo platiti

svoje neznanje... Poput naše domovine“, zaključio gospodin Viligit, zagledavši se u svoga gosta.

Prinčeve beonjače istog časa poprimiše crvenu boju.

* * *

31. oktobar 1926.

Beograd, Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca

Tog Lučindana je Saborna crkva, kao i obično, bila puna sveta.

Desnu stranu naosa je zaposeo muški živalj, dok je leva bila namenjena ženama. Stiskali su se jedni uz druge, pokušavajući da vide ili bar čuju i dalje, uprkos poznim godinama, zvonak glas patrijarha srpskog, gospodina Dimitrija, koji upravo započe svoju besedu.

„U poslednje dane zemaljskog života Gospoda Isusa Hrista, kada nepravedne sudije osudiše pravednog sudiju i na krst ga razapeše, ti, Sveti Luka, boravljaše u Jerusalmu i sa suzama gledaše kako se nevina krv tvoga učitelja izliva na grešnu zemlju... Plaćući s tobom, mi ti tužno govorimo: 'Raduj se jer si slavu Božiju objavio! Raduj se, lučo nebeska, u tami sveta ovog! Raduj se jer si licem u lice Boga kroz Hrista gledao!‘“

Patrijarh zastade na trenutak. Oči mu se napune suzama, ali odmah nastavi.

„Raduj se, Sveti Luka, evandelisto Hristov i apostole! Amin!“, završi svoj govor, prekrstivši se.

„Amin“, začu se iz grla svih prisutnih, praćeno krštenjem.

Beogradsko pevačko društvo započe pesmu.

Među gomilom se nalazio i inspektor tehničke policije Rade Popović. Imao je četrdeset godina, mada je, zbog ispijenog lica, brade od tri dana i podočnjaka delovao desetak godina starije. Nosio je crni kaput, ispod njega sivo odelo, belu košulju, na nogama crne cipele. U desnoj ruci je držao crni šešir, a u levoj štap.

Sa ostalima krenu ka priprati.

Tamo se već tiskala gomila vernika, koja je u donjem delu palila sveće za duše svojih pokojnika, dok je u gornjem palila sveće za zdravlje svojih najbližih.

Rade izvadi iz džepa dve tanke sveće, poljubi ih i posadi jednu po jednu u donji deo, prethodno ih zapalivši na susednom plamenu. Prekrsti se. Mamurnim pogledom je pola minuta posmatrao kako su sagorevale.

Možda bi i nastavio da ga u tome ne prekinu poznati ženski glas: „Dobro jutro, gospodine inspektore!“

„Gospođo Marija, otkud vi ovde?“, prokomentariša Rade začuđeno.

Gospođa Marija je bila prelepa žena u srednjim tridesetim, tamne kose, skrivene ispod crvenog šešira, u istobojnoj, elegantnoj haljini i crnim, damskim cipelama.

„Mislite šta radi grešnica u crkvi?“, upitala je sa smeškom. „Pa i mi grešni imamo dušu.“

„Oprostite“, reče Rade, porumenevši od stida.

„Ne zameram... U poslednje vreme vas ne viđam u Zavodu za ljubav. Dosadili smo vam?“

„U gužvi sam. Beograd je postao velika metropola. Svратиšte i usputna stanica svakojakih vancaga, kesaroša i probisveta.“

„Poznato mi je. Svi oni, pre ili kasnije, završe kod mene.“

„Verujem...“

Gospođa Marija uhvati Radeta ispod ruke. Krenuše ka izlazu.

„Večeras priređujem veliku svetkovinu pod maskama“, progovori Marija.

„Povodom Lučindana?“, upita Rade naivno.

„Neko slavi Svetog Luku, a nekome je to najobičniji radni dan.“

„A vama?“

„Meni je potpuno svejedno. Na novcu im ne piše jesu li istinski vernici ili izgubljena jagnjad“, uzvрати Marija, pome-rivši ruku. „Pozvani ste, gospodine inspektore. Nadam se da ćemo se videti.“

„Blгодарim... gospođo“, kaza Rade učtivo, naklonivši se. Gospođa Marija klimnu glavom i uz smešak izađe iz crkve. Žene pokraj kojih je prošla dobro je odmeriše, a potom se prekrstiše.

* * *

Iz velike crvene kuće na Dorćolu čula se glasna muzika. Zvuci valcera su kao nožem parali jezivu tišinu mračnih ulica. Svetlost koja je dopirala kroz prozore je bila toliko bleštava da bi slučajni prolaznik mogao pomisliti da unutar kuće gori vatra.

Ne bi mnogo ni pogrešio, jer je plamen bluda i nemorala buktao unutar zidova Zavoda za ljubav.

Salon je bio ogroman. Po zidovima su visili ženski aktovi, na podu je bio crveni, specijalno tkan persijski tepih. Duž celog zapadnog zida se nalazio šank, krcat raznovrsnim pićem.

Posao barmena su obavljale dve mlade devojkе. Obe su bile plavokose, nosile su crne leptir-mašne, crne rukavice, male crne kecelje oko pasa, koje su više otkrивale nego pokrивale i... ništa više. Gole grudi su im poskakivale uz zvuke muzike dok su pojile pijanu gospodu.

Konobarice su se kretale kroz prostor poput priviđenja, noseći srebrne poslužavnike sa kristalnim čašama u kojima je pulsirao šampanjac. Njihova prisutnost bila je svedena na estetsku funkciju – bile su živi ukrasi, koji nečujno klize između stolova.

Svi prisutni su nosili maske; minimalne čipkane ili svilene trake koje su tek simbolično skrivale identitet, ostavljajući pogled slobodnim da istražuje.

Prostorom su takođe dominirale hostese u strogoj ali provokativnoj odeći. Dok su neke nosile visoke cilindre, druge su u mrežastim čarapama i frakovima diktirale ritam večeri. Plesale su mehanički i predano, dopuštajući gostima slobodu dodira i

bliskost koja je bila deo nepisanog ugovora. Njihova tela su te večeri pripadala isključivo atmosferi salona.

Iznenadan prekid muzike presekao je žamor.

Tišina koja je nastupila bila je teška i napeta, ali je trajala samo onoliko koliko je bilo potrebno da se pažnja svih prisutnih usmeri ka ulazu. Iz senke hodnika začuo se baršunast, autoritativan glas:

„Gospodo, dobro došli u moju noć!“

Na pragu je stajala gospođa Marija. Izgledala je besprekorno u crnom fraku, koji je jedva krotio linije tamnog korseta. Uz visoke potpetice, mrežaste čarape i štap koji je držala sa ležernom arogancijom više je ličila na gospodara ceremonije nego na domaćicu. Pod obodom cilindra njen osmeh je bio jedina stvar koja je te večeri bila jasnija od maski njenih gostiju. Marija podiže čašu šampanjca, što je bio znak svima ostalima da učine isto. Klimnu glavom orkestru, koji nastavi sa svirkom. Nazdravivši, graciozno se uputi izvan salona.

Soba u koju je ušla bila je nešto manja od salona, ali ne i slabije opremljena. U njoj su se nalazili četiri purpurnocrvena otomana i šest istobojnih fotelja.

Starija gospoda su ležala na otomanima ili sedela u foteljama, uživajući u mladim devojkama koje su skakale po njihovim mlohavim udovima, uz ko bajagi krike, ili su se trudile da većtim pokretima svojih jezika koliko-toliko podignu njihove polumrtve polne organe.

„Zabavljate se, gospodo?“, upita Marija.

Šezdesetogodišnji, debeli gospodin masnim je ručerdama držao zadnjicu mlade devojke, trudeći se da je što jače nabije na svoj ponos.

„Svaka čast, gospođo Marija! Nova ergela vam je puna mladih i divljih ždrebica!“, iskezi se debeli, teško hropćući.

„Prvoklasna roba, za prvoklasne mušterije. Samo se nadam da ste dovoljno vešti u sedlu“, uzvrti ona.

„I ja se nadam“, krkljajući izusti debeli, nastavljajući sa pokušajima nabađanja.

Marija se uputi ka sledećoj prostoriji.

Treća soba je bila najmanja i najintimnija. Svetla su bila priгуšena, a i da nije bilo tako, od dima ne bi moglo Bog znašta da se razazna, osim nekoliko otomana, na kojima su ležala gospoda, pušći opijum.

Gole devojke su ih milovale po grudima, ali njih to kao da nije doticalo. Bili su u nekom svom svetu.

Marija samo klimnu glavom i ode dalje.

Poslednja prostorija izlazila je pravo na spiralno stepenište, koje je vodilo na sprat, do hodnika, na čijem je početku bila Marijina soba.

U sobi su se nalazili plavi baldahin, ogromni ormar i stočić sa šminkom, iznad koga je bilo veliko, stilsko ogledalo. Nasuprot ogledalu stajala su dvokrilna vrata, koja su vodila na balkon. Imala su nekoliko kvadratnih prozora na njima.

Na njenom lepom licu primećivali su se tragovi umora. Marija skinu cilindar i sa štapom ga odloži na krevet. Potom svuče frak i nehajno ga spusti na debeli persijski tepih. Stade pred ogledalo, posmatrajući svoju figuru. Izu cipele. Raspusti kosu. Lagano počе da svlači crni korset.

Nakon par trenutaka na njoj ostadoše samo crne mrežaste čarape i leptir-mašna. Zadovoljno je posmatrala svoj odraz u ogledalu, kao da želi da kaže: „Nisi ti još za bacanje.“

Imala je grudi dvadesetogodišnjakinje. Ne toliko velike, ali prilično čvrste. Stomak joj je bio potpuno ravan i zategnut, bokovi zaobljeni, pomalo izraženi.

Iz salona su i dalje dopirali melodični zvuci valcera.

Na tren joj se učini da je ugledala nekog na balkonu, koji se jasno reflektovao u ogledalu, ali gotovo odmah ubedi sebe da

je pogrešila jer je već sledećeg momenta osoba iščezla. Nastavi da se divi svojoj figuri u ogledalu. Njene nasmejjane oči se na jednom ispuniše užasom.

U ogledalu je ugledala osobu u dugačkom, crnom kaputu sa podignutom kragnom i šeširom.

Osoba je stajala iza nje. U desnoj ruci joj se nešto presijavalo.

Marija se brzo okrenu i shvati da je ono što je uljez držao u ruci bio brijač. Poželela je da krikne, pozove u pomoć ili da bilo šta izusti, ali joj je strah paralisao grlo.

Nezvani gost napravi ka Mariji brz i gotovo neprimetan pokret rukom.

Ona pogleda u njegov brijač, koji najednom postade crven. Oseti vrelinu na svom grlu. Dodirnu ga i zagleda se u ruku. Bila je obojena krvlju. Okrenu se ka ogledalu, gde je dočeka njen neprepoznatljivi odraz.

Grlo joj je bilo presečeno. Iz rane je prskala krv po ogledalu i njenom telu.

Marija zalepi svoj crveni dlan na ogledalo, kao da od njega očekuje pomoć. Pokuša da napravi korak, ali shvati da je telo više ne sluša. U purpurnom ogledalu ugleda uljeza kako lagano kreće ka njoj. Pokuša da udahne vazduh, ali uzalud.

Po poslednji put pogleda u neprepoznatljivu, okrvavljenu, umiruću kreaturu u ogledalu, a onda... zauvek sklopi oči.

* * *

Jedina soba u kući inspektora Popovića više je ličila na poprište bitke nego na prostor za stanovanje uglednog policajca. Ono što bi se nekad moglo nazvati nameštajem bilo je otežano sa dva prsta prašine. Pauci su ovde odavno stvorili svoje kraljevstvo. Ishrana im nije predstavljala problem, s obzirom na broj muva, kojima je soba bila bogata, a koje su uglavnom boravile

na astalu, hraneći se ostacima hrane od ko zna kada. Na sve strane je bilo praznih flaša, prevrnutih čaša, prljavog posuđa...

Jedino se istočni zid razlikovao od ostatka sobe. Na njemu su visile ikona Svetog Georgija i tri uramljene fotografije, bez trunke prašine na njima. Na prvoj fotografiji se nalazio osmogodišnji dečak, na drugoj je bio petnaestak godina mlađi inspektor, u elegantnom crnom odelu, sa ženom u venčanici pored sebe, na trećoj se šepurio Rade u oficirskoj uniformi.

Ispod ikone i fotografija nalazio se olinjali krevet, u kome je on spavao.

Bio je obučen isto kao i prilikom posete crkvi. Svoj kaput je koristio umesto ćebeta.

Na podu pored kreveta baškarile su se cipele i štap.

Njegov alkoholičarski san prekinu muški glas koji je dopirao odspolja.

„Gospodine inspektore! Inspektore Popoviću! Rade!“, urlao je posetilac, kao da mu gori pod nogama.

Rade nevoljno otvori oči. Lagano. Još laganije se uspravi.

„Inspektore!“, nastavi glas.

Rade navuče cipele, pridiže se iz kreveta i poštapajući se, dogega se do vrata, otvorivši ih.

„Gospodine insp... Budni ste!!!“, uzviknu iznenađeno žandar Jovica.

Jovica Kojić je imao nešto preko četrdeset godina, bio je srednje visine, prilično krupan, sa zatupastim pogledom i gustim brkovima.

„Probudio bi i mrtve svojim urlanjem! Šta je bilo, Jovice, gde gori?!“, mamurno upita Rade.

„Desilo se ubistvo.“

„Kako ih ne mrzi da se ubijaju ranom zorom? Uđi!“, ponudi ga domaćin.

Obojica uđoše.

Inspektor zatvori vrata.

„Načelnik me je poslao po vas“, bojažljivo promrmlja Jovica.